

בס"ד, ערב שבת קודש
פרשת מקץ - חנוכה

כ"ט כסלו ה'תשפ"ו
גיליון מס' 12 (1902)

זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

ה'ר"ג	מוצ"ש	ר"ת
4:03	5:19	5:57
4:17	5:20	5:52
4:06	5:18	5:54

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6493789

יוצא לאור על שמם ולזכרם הטהור של רבוה"ק

כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקללה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקללה"ה

מדוע בחנוכה
מרבית בצדקה

נתיב הדרש

נחנו שהעניינים מסתובבים בפתחים ונותנים להם מעות לצדקה.
ומג"א כתב 'נחנו הנערים' (מג"א, משנ"ב, ס' תרע)

חפרי מגדים כתב טעם לפי שבני ישראל התרשלו באותו דור בתורה ובעבודה ובגמילות חסדים בממון, ונענשו בכך שגזרו עליהם היונים גזירות וביטלו אותם מתורה ועבודה בבית המקדש, ומשום הכי מחויבים אנו בימי החנוכה להתחזק בלימוד התורה ובעבודה שזו תפילה ובגמילות חסד בממון ובנוף (פמ"ג א"א רס תר"ע).

טעם אחר: כדי שיכנס ויצא העני מכיתו בין הנר למוזוזה, וכך הוא מקים את מצוות אהבת ה' "בכל לבבך" - ביהוד ה' במוזוזה, "בכל נפשך" - בנר חנוכה (שנר ה' נשמת אדם), "ובכל מאודך" - בצדקה לעני, ועל ידי זה יתברך ויתקיים בו "ויהי נעם ה' אלוהינו עלינו" - נעם ר"ת נר עני מוזוזה (דרשות החתם סופר ח"א עמ' סח).

טעם אחר: על פי מה הרמב"ם שכתב בהלכות חנוכה (פ"ג ה"ג) שהתקינו חכמים שבאותו הדור שימי חנוכה יהיו ימי שמחה והלל, ובהלכות מגילה (פ"ב ה"ז) כתב הרמב"ם ש'אין שמחה גדולה ומפוארה אלא לשמה לב עניים יתומים אלמנות וגרים, שהמשמח לב האומללים האלו דומה לשכינה, ולכן יש לתת צדקה בחנוכה (רעבות אפרים ח"א סת"מ).

טעם נוסף: לפי שהיוונים פשטו ידיהם בממונם של ישראל, כמבואר ברמב"ם (חנוכה ג א) ובהנחה הושיעם השי"ת וניצלו מהם, לכן המנהג לעשות מצוה בממון להרבות צדקה בחנוכה (שו"ת אמרי כהן סימן לח).

טעם אחר: משום שישיראל מפזרים בכל יו"ט ממון רב לחיוב המצווה, ובהנחה ההוצאות אינם מרובות, לפיכך מוצאים ממון בשביל חיוק תלמוד תורה, וגם מחלקים מעות לתינוקות לפרסם הנם ולחבב המצווה, כי מצווה שעולה הרבה חביבה יותר (ספר בינת ישראל).

טעם אחר: כיון שהחנוכה דומה לפורים לפי שנעשה ג"כ נס בו ביום ובפורים מרבית בצדקה (נדהג כצאן יוסף חנוכה יא).

ובספר חנוכה הבית כתב הטעם לפי שהמילה חנוכה באתב"ש עולה בגמטריא "סוד צדקה", והוסיף שהצדקה צריכה לינתן בסוד כמו השמן שמצאו המכבים שהיה סמוי מן העין.

רמז לדבר גם חנוכה (199) בגמטריא צדקה (199).

נלקט מהספר 'לב המועדים'

הדלקת נר חנוכה מרכזית בבית מדרשנו
ע"י כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

חתקים יום ראשון פרשת ויגש
נר שמיני דחנוכה - "זאת חנוכה" בשעה 8:00
ולאחר מכן לחיים מיש וחלוקת דמי חנוכה

מובא במסכת שבת (כא): שלאחר מלחמת החשמונאים ביוונים "בדקו ולא מצאו אלא פה אחד של שמן".

אומר הר"ק בעל "שפתי צדיק" מפיץ זצוק"ל שמשלשון זה משמע שאם היו מסכימים להדליק בשמן מוא לא היו מוצאים כלל. וכיון ש"בדקו" - שהיה צר להם להדליק בשמן מוא, על ידי התשוקה לעשות את המצוה כתיקונה האיר הקב"ה את עיניהם ומצאו שמן מהור.

ומסיים הר"ק, שכן הוא בכל העניינים שאסור שיתקרה החשק והתשוקה לדברים טובים. ויהיה דבר זה מוסכם עליו. ועל ידי זה ימצא את שאהבה נפשו, כמובא בזהר הקדוש שהרהור טוב לא נאבד.

ונראה להוסיף: משום כך חנוכה הוא זמן של חינוך הילדים. כי ילד לפעמים חושב: מה יתן ומה יוסיף ה-5 דקות הללו שאלמד או אעשה מעשה טוב? אך ממעשה השמן נלמד שאם מחפשים - מוצאים, ואם מוצאים - יש ניסים, אך חיבים להפש ולהתחיל.

מסופר שפעם שאלו את הר"ק בעל 'התניא' זי"ע: מדוע מדבר עם אנשים עניים גבוהים למעלה מהשגתם, האם לא עדיף לדבר אתם לפי רמתם הרוחנית?

השיב להם בעל 'התניא' זי"ע: אם מדברים אתם מושגים שלמעלה מהשגתם, זה מעורר אצלם שאיפות לדרגות רוחניות, וכך זוכים להתעלות יותר ויותר למעלה מהשגתם.

שבת שלום
וחנוכה שמח

בשבילי הפרשה

והנה עומד על היאור (מא, א)

סיפר הגאון רבי יעקב ניימן: בשבתנו בחוץ לארץ, רגילים היינו לראות נהרות קפואים בימות החורף. הם היו כה קפואים עד שהם נעשו לכבישים, וכלי רכב ועגלות נעו על פניהם. אורה זר שיניע מארץ ישראל, עלול למעות ולחשוב שלפניו נמצאת אדמה מוצקה ולא כבישי קרח. אם כך הוא יחשוב לתומו ויבנה שם את ביתו, הבית לא יאריך ימים, והוא לא יעמוד על תילו אלא עד ימות הפשרת השלגים.

הבונה בנינים בעולם הזה, דומה הוא למי שבונה בנינים על הקרח. אותו אדם סובר כי עומד הוא על קרקע עולם אשר לא תמוט תחתיו. אולם, טעות המורה בידו – הכל בנוי על קרח! בבוא היום הכל יתמוטט ויפול, ומאומה לא ישא האדם בעמלו. כל קניינו – מדומים המה!

רמז רמזה התורה על כך בפרשת מקץ. בחלומי של פרעה נאמר: "והנה עומד על היאור" ולעומת זאת כאשר פרעה סיפר את החלום ליוסף הוא אמר: "הנני עומד על שפת היאור". ואמנם המפרשים ביארו את שינוי הלשון, ואפשר לבאר זאת גם בדרך רמז: בשעה שאדם ישן, בעודו חולם את חלומות חיו, הוא סבור כי עומד הוא על היאור, כל עניני העולם הזה נתונים בידו, וגם אלילו – "לי יאורי" (יחזקאל כג, ג) – מסור בידו. אולם, כאשר מגיע זמן פטירתו – "ויקיץ" – הוא חש כי מאומה לא נותר בידו, הוא לא קרב אל היאור ולא נגע בקצהו, עומד הוא על שפתו בלבד.

בשעה שהאדם נולד ובא לעולם – ידיו קמוצות, כאילו עומד הוא לקחת את כל העולם עמו, ואילו בשעת פטירתו מן העולם – ידיו פתוחות, מראה הוא לכל כי כל עניני העולם הזה אין בהם כלום – הכל הבל.

אוצר המשלים

על דבר הכסף השב באמתחותינו בתחלה (מג, יח)

מסופר על הגאון רבי אליהו מוילנא זצ"ל, שפעם פנה אליו אברך אחד, ואמר: נאמנים עלינו דברי חכמינו ז"ל שאין דבר שאינו מרומו בתורה. ילמדנו איפוא רבנו: היכן מרומום בתורה דברי חכמינו בתלמוד (שבת לא), שבשעה שמכניסים אדם לדין, אומרים לו בראשונה: "נשאת ונתת באמונה?" הרהר הגאון רגע קט ומיד אורו עיניו וקרא בהתרגשות: אכן, מאמר חכמינו זה מרומו באחד הפסוקים בפרשת מקץ: "על דבר הכסף השב באמתחותינו – בתחילה אנחנו מובאים..." תורת הפרשה

ויתאפק ויאמר שימו לב (מג, לא)

אמר הרה"ק רבי אברהם מסלונים זצ"ל: "ויתאפק" – כאשר יהודי מתאפק שלא למלאות את הנאותיו, אף בדברים המותרים ועניני רשות, לכבודו יתברך. "ויתאמר; שימו לב" – הקב"ה אומר ומשפיע עליו כל טוב.

לכל אחד יש חשבון בשמים כמה הנאות מגיע לו, וכמה צער ועגמת נפש עליו לעבור. החכם שמתאפק מלמלא את תאוותיו, ויש לו מכך צער, מקבל בזה את חלקו ממה שצריך לסבול בעולם הזה. ונשאר לו בחשבון התענוגים, מה שנותנים לו תענוג רוחני בתורה ובתפילה. אבל השוטה, מקבל את כל תענוגותיו בכך שממלא בפעם אחת את תאוותיו; מוכר הכל בעבור נזיד עדשים.

מרח הבעל שם טוב זי"ע ראה פעם נסח צעיר לבוש בבגדי מלכות, רוכב על סוס הדור, וכולו אומר כבוד הנאה ותענוג. אמר הבעש"ט שיש לו מזל כה גבוה בשמים שיכול היה להיות מלך. אבל מרוב התענוג והגאווה שנהנה עכשיו מרכיבה זו, קיבל את חלקו.

כמו כן בכל עניני הנאות עולם הזה, מבזבזים את כל הטוב שרוצים ליתן לו מן השמים.

בית אברהם

הרב יחודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

דינים מנהגים וטעמים לחנוכה – ב
שבת חנוכה

דבר ההלכה

נר חנוכה ונר שבת מי קודם (שור תרעט א); כתבו הגאונים מדליק נר חנוכה ואחר כך נר שבת, והטעם שאם ידליק נר שבת קודם מקבל עליו שבת, ולא יוכל להדליק נר חנוכה (משנ"ב תרעט – א).

בדיניו – הדליק נר של שבת קודם, אם לא קיבל על עצמו שבת, יכול להדליק נר חנוכה, ודווקא איש, אבל אשה אינה יכולה להדליק, לפי שבהדלקת הנר מסתמא קיבלה על עצמה שבת, וא"כ לא תדליק שוב של חנוכה, אלא תאמר לאחר שידליק בעבורה, והוא יברך אקב"ו 'להדליק', וברכת 'שעשה ניסים' ו'שהחיינו' ביום הראשון היא יכולה לברך (משנ"ב תרעט א).
בבית הכנסת מדליקים קודם מנחה של ערב שבת (שו"ע סימן תרע"א ס"ז).

מוצאי שבת מה קודם הבדלה או נר חנוכה (שו"ע תרפ"א ב); נחלקו הפוסקים האם מבדיל ואחר כך מדליק נר חנוכה, או להפך; יש שאומרים שמבדיל ואחר כך מדליק הנרות, והטעם לפי שהבדלה קודמת מדין תדיר (הבדלה) ואינו תדיר (נר חנוכה) – תדיר קודם (שו"ע תרפ"א, הובא במשנ"ב תרפ"א ס"ב).

טעם נוסף: לפי שפעמים ישנה הבדלה בשמונה עשרה ויצטרך קודם להבדיל, ולא מוצאנו שהדלקה פעם ידליק כך ופעם כך (באר היטב תרפ"א ס"א בשם המהר"ל מפראג).

מנהגינו – ואנו נוהגים להדליק נר של חנוכה תחילה ואחר כך נר הבדלה. טעם א: דכל מה שנוכל לאחר לצאת מהשבת מאחרים (משנ"ב תרפ"א ס"ב ב). טעם ב: משום פירסומא ניסא (משנ"ב שם).

וכתב המשנ"ב העושה כשיטה ראשונה כדין הוא עושה, והעושה כשיטה שניה כדין הוא עושה (שם בסוף הדיבור).
דין הנהג להחמיר בכל מוצאי שבת כר"ת; אם נוהג בן משום שהוא ספיקא דדינא, גם במוצאי שבת חנוכה ימתין עד זמן ר"ת, אבל אם נוהג בן רק בלי נדר ובדרך חומרא בעלמא, א"כ במוצאי שבת חנוכה אל ימתין (אחרות רבינו ח"א עמ' קצו בשם בעל הקהילות יעקב). הבית הלוי לא היה מחמיר במוצאי שבת חנוכה כר"ת, ולעומת זאת בנו הגר"ח החמיר כר"ת אף במוצאי שבת חנוכה. והספיק הגר"מ פיינשטיין טעמים; דהבית הלוי לא נוהג בן מעיקר הדין אלא נהג בן 'מהיות טוב...', ולכן במוצאי שבת חנוכה לא החמיר, משא"כ הגר"ח מברסק שחשש מעיקר הדין לר"ת, ולכן גם במוצאי שבת חנוכה החמיר וזה מתאים לדברי הבעל קהילות יעקב הג"ל (קונטרס ימי חנוכה עמוד צח).

מסופר עליו, שהיה מכיר על אנשים זרים את שמם ואת מלאכתם. פעם בנסעו בדרך ממקום למקום, היה בתוך הבאים לקבל את פניו אורח אחד שהגיע ממרחקים. בהושיטו את ידו לרבי לברכת שלום, אמר לו הרבי: "אתה בן של שוחט!" בהודמנות אחרת אמר לילד: "אתה אלמער בן השמש!" והיה אומר, שידיעה זו היא חכמה, ואינה רוח הקודש, שהרי ברוח הקודש לא משתמשים לדברים קטנים כאלה. והסביר את החכמה שבדבר ואמר: לכל אחד ישנה גאווה משלו, כפי מעמדו ומלאכתו, ולפי סוג הגאווה ניתן להכיר את מלאכתו, ולפעמים גם את שמו... (דור ישרים עמ' עב).

מסופר שפעם באה לפניו אשה עשירה וביקשה את חוות דעת קדשו על שידוך שהציעו לבנה, שלפי ראות עיניה הוא שידוך טוב, אך היסרון אחד יש – המחותן היה תקופה לפני כן מלמד תינוקות... נתן עליה רבינו את קולו ואמר: "וכי מלמד לפחיתות ייחשב? וכי מה אני ומה היו אבותי אם לא מלמדים?"... (דור ישרים עמ' פב).

דרכו בקודש: פשוט בתכלית היה בהנהגתו ובלבושו, ולא היה אפשר להכיר בו שהוא רבי לחסידים. אפילו שמש לא ליווהו. כששאלוהו מה מעשיו בראדזין, השיב בפשטות: לומד תורה...

אמר בקשר לסערה הגדולה בעקבות הצעתו לחדש את מצוות התכלת בציצית, ובעקבות ספרו "סדר טהרות" שהרהיב לחקת את הגמרא: "עושה חדשות בעל מלחמות" – מי שרצונו לעשות חדשות, עליו להיות מוכן גם למלחמות.

אמר: סגולה לפרנסה ללמוד מדי יום שיעור קבוע בגמרא, הרבה או מעט, העיקר שהשעה תהיה קבועה – חוק ולא יעבור. ואמר שיש לזה רמז בדברי הו"ל (ביצה טו.) "חוק לישנא דמווני" (סוד ישרים ח"ב ליקוטים. דור ישרים עמ' פא).

אמר: אדם כעסן אינו צריך סיבה על מנת לכעוס, הוא קם כעוס, ואחר כך מחפש על מי ועל מה לכעוס, וכשמחפשים – מוצאים (דור ישרים עמ' ע).

נסתלק ד' במכת תרנ"א

נערך בעזרת הספר "ימי זכרון"

אזלו כהדא וכו': הלכו ביחד, ואותו אדם לא דבר עמכם. אחר כך התחמקו רבי חייא ורבי יוסי, ועסקו בתורה. כיון שראה אותו אדם שהיו משתדלים בתורה, קרב אליהם, ונתן להם שלום.

אמר לון וכו': אמר להם: רבותי! במה חשדתם אותי, כשנתתם לי שלום ולא השיבותי לכם? אמר לו רבי יוסי: חשבנו, אולי אמרת תפלה, או מרחש בתלמודך. אמר להם: הקב"ה ידין אתכם לכף זכות.

אבל אימא וכו': אבל אומר לכם: יום אחד הייתי הולך בדרך, מצאתי אדם אחד, והקדמתי לו שלום, ואותו אדם היה שווד, וקם עלי וציער אותי, ולולא שנתגברתי עליו הייתי מצטער. מיום ההוא ואילך, נדרתי שלא להקדים שלום רק לאדם צדיק, ורק אם אני מכירי בתחילה שהוא צדיק, מפחד שהוא יכול לצער אותי, ויתגבר עלי בכח. ומשום שאסור להקדים שלום לאדם רשע, שכתוב, "אין שלום אמר ה' לרשעים" (ישעי' מח).

והחיא שעתא וכו': ואותה שעה שראיתכם, ונתתם לי שלום ולא השיבותיכם, חשדתי בכם, שאינכם צדיקים. משום שלא ראיתי בכם מצוה הנראית מבחוץ, על כן לא השיבותי לכם שלום. וכמו כן הייתי חוזר על תלמודי, ולא יכולתי להשיבכם שלום. אבל עתה שאני רואה בכם שאתם צדיקים, הרי הדרך מתוקן לפני.

פירוש הסולם פר' מקץ סעיפים רנט-רסח

רבי חייא ורבי יוסי וכו': רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. בתוך כך, ראו אדם אחד שהיה בא, ומתעמף בעמף מצוה – דהיינו בציצית, וכלי זיין קשורים תחתיו. אמר רבי חייא: אדם זה, אחד משניים יש בו, או שהוא צדיק גמור – שגם בדרך מתעמף במלית מצויצת, או הוא לרמות בני העולם – כי חגור כלי זיין, משמע שהוא לסמים, ומתעמף במלית מצויצת כדי לרמות בני העולם, ללכוד אותם ברשתו.

אמר ליה רבי יוסי וכו': אמר לו רבי יוסי: הרי חסידים העליונים אמרו, "הוי דן את כל האדם לכף זכות" (אבות א.) והרי למדנו, אשר אדם היוצא לדרך ומתירא מלסמים, יכון לג' דברים, למתנה ולמלחמה ולתפלה. מאין לנו זה מיעקב, שנתכוון לג' אלו, וחגר את עצמו, לדורון ולמלחמה ולתפלה. כמו שכתוב בפרשת וישלח ששלח לעשו מתנה. וחצה לב' מחנות, "פן יבוא עשו והכחו" וגו' – שהיא למלחמה. והתפלל לה' "הצילני נא מיד אחי" וגו' – שזה תפלה. ואדם הזה ההולך בדרך, הנה יש בו עמף של מצוה לתפלה, והנה בו כלי זיין למלחמה. וכיון ששנים הללו יש בו, השלישית – שהיא מתנה, אין צורך עוד לרדוף אחריה, לדעת אם יש בו, כי כיון שיש בו שנים, בודאי יש בו גם השלישי.

כד קריב לגבייהו וכו': כשקרב אליהם, נתנו לו שלום ולא השיב להם, אמר רבי חייא: הרי אחד מאלו השלשה דברים הראויים להיות בו, אין בו, כי לא התקין עצמו למתנה, שבמתנה כלול שלום, והוא אינו משיב שלום. אמר רבי יוסי: אולי הוא עוסק בתפלתו, או מרחש תלמודו שלא ישכח אותו!

ביום למחרת הדלקתי שני נרות, ועם כל לילה שעבר, הוספתי עוד נר בחנוכה, ועוד מקור אור לנשמת.

התכוננתי בנרות המרצדים, ובלבדי הבחבה התקוה. נזכרתי בהורי, בביתי בילדותי. הלכתי רחוק - רחוק... ובחנוכה התחילה דרך החזרה שלי ליהדות ולקיום המצוות...

התבין מעתה מדוע כה יקרים בעיני שברי זכויות אלו? סיים מר הילקוט את סיפורו, וניכר היה בו שהוא מתרגש מאוד.

רבי ליפא חיך, פניו היו משולחבות, מבלי משים ניגש יחד עם מר הילקוט לעבר המזנון, והם ליטפו בעיניהם את שברי הזכויות היקרים, אשר החזירו בן יהודי אל אבא שבשמים...

ר. מובין

תקציר: רבי ליפא ביקר אצל מר הילקוט באיטליה, שם ראה בוויטרינה לצד מוצני זהב וכסף מרהיבים, שברי בקבוק פשוט. מר הילקוט סיפר את סיפורו; הוא גדל בהולנד וסבו קרא לו לאיטליה לעזור לו בעסקים, ללכת לאט דירדר רוחנית. יום אחד שמע ילד בוכה ומיילל 'מה אומר לאבא?'

נגשתי אל הילד, ושאלתי אותו, מה קורה כאן? הילד היפנה את מבטו אלי. עיניו היו אדומות מבכי, אך כל מה שהצליח לומר היה "אני בצרה! מה אני לאבא??"

"מה קרה, אולי אני יכול לעזור לך?", שאלתי.

הילד השתתק, וחבריו הסבירו לי במקומו, שהוא בא ממשפחה מאוד עניה. אביו חסך במשך תקופה ממושכת פרוטה לפרוטה עבור בקבוק שמן זית כדי שיוכל להדליק את נרות החנוכה בהידור.

היום אחרי הצהריים הוא שלח את בנו לקנות את השמן, כשהוא דאג להחזירו קודם לכן לבל יתעכב בדרך, ויבוא ישר הביתה, כדי שחם וחלילה לא ישבר הבקבוק. הילד אומנם קנה את הבקבוק, אך את הזהרותיו של אביו שכה, וכשפגש את חבריו המשחקים הצטרף אליהם, והבקבוק נשבר לרסיסים...

הסתכלתי על הילד, שעדיין המשיך לבכות ולחלוש ללא הפסק בדאגה 'מה אני לאבא?', הרגשתי צער ורחמים בלבי על הילד, והבטחתי לו שאעזור לו.

בקשתי ממנו להתלוות אלי לחנות, ושם קניתי עבורו בקבוק שמן זית שהיה גדול בהרבה יותר מן הקודם. האושר חזר לעיני הילד, וכל קבוצת הילדים שנכחו שם השתתפו בשמחתו.

בדרכי הביתה באותו ערב, המשיכו המילים להדהד באוזניי כעין מנגינה מהולה בתוגה, בעצבות: "מה אני לאבא?... מה אני לאבא?..."

ואז... הכזק של הרחוק חלף בלבי, חשבתי גם אני לעצמי: באמת, מה אני לאבא ... לאבא שבשמים, שהפקיד בידי נשמה יקרה וציווה עלי לשמור עליה... מה אומר לאבא אחרי מות? הרי הפניתי עורף ליהדות! איזה תרוץ, איזו אמתלה תהיה לי כשאעמוד לפני אבא שבשמים ביום הדין?!

חזרתי אל המקום בו היו הילדים, ואספתי את שברי הבקבוק מהרחוב, ונטלתי אותם לביתי.

באותו לילה, לתדהמתם של אשתי וילדי, הדלקתי את נר החנוכה, מה שלא עשיתי כבר הרבה שנים...

שביל לנוער

שאלות בחומש - פרשת השבוע - עם רש"י
(בצורת מבחן אמריקאי)

א. על מה אומר רש"י שנצנצה בו רוח הקודש?

(א) "ונחיה". (ב) "משגה". (ג) "ושלח לכם.. אחר".
(ד) תשובות א, ג, נכונות.

ב. האם עזרו האחים אחד לשני לטעון על החמור?
(א) כן. (ב) לא. (ג) רק חלק. (ד) רק בפעם השניה.

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן קל"ט

ג. האם אפשר להדליק את נרות החנוכה במקום שמדליק את נרות השבת?

(א) לא. (ב) מחלוקת. (ג) יש להחמיר. (ד) תשובות ב, ג, נכונות.

ד. אם מדליק מאוחר, כשבני ביתו כבר ישנים, מה יעשה?

(א) ידליק בלי ברכה. (ב) לא ידליק. (ג) יעירם.
(ד) בדיעבד מדליק בברכה.

לוח הדף היומי בזוהר עם פירוש הסולם מחזור יא (תשפ"ו)				
יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	ל כסלו	זוהר חדש בראשית	כה-לג	קב-קנה
א'	א טבת	זוהר חדש לך-לך	א-ה	א-כא
ב'	ב טבת	זוהר חדש לך-לך	ה-ח	כב-לח
ג'	ג טבת	זוהר חדש לך-לך	ח-יד	לט-ע
ד'	ד טבת	זוהר חדש לך-לך	יד-יט	עא-פו
ה'	ה טבת	זוהר חדש לך-לך	יט-כד	פז-קז
ו'	ו טבת	זוהר חדש - וירא	א-ב	א-ד
שבת	ז טבת	זוהר חדש - תולדות	א-ה	א-יז

